

Kejti Ford

Leto ljubavi

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Katie Fforde

SUMMER OF LOVE

Copyright © Katie Fforde Ltd 2011

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Dragom mužu, s ljubavlju

Prvo poglavlje

„Ovaj... zdravo!“

Šan je spustila grabulje i pogledala preko baštenskog zida. Osmehnula joj se žena koja je držala bocu vina u jednoj ruci i cveće u tegli od džema u drugoj.

„Zdravo!“, uzvratila je Šan.

„Nadam se da nećeš pomisliti da sam nepristojno znatiželjna, ali juče sam videla kamion za selidbe pa sam svratila da ti poželim dobrodošlicu u selo. Ja sam Fiona Mačam. Živim u onoj kući.“ Neodređeno je mahnula bocom prema putu.

„Oh“, promrmljala je Šan. „Hoćeš li da uđeš?“ Pomislila je da žena verovatno misli na onu veliku kuću – divno zdanje kojom se njena majka oduševila kad je došla da joj pomogne.

„Ne želim da te prekidam u poslu, ali mogla bih da gledam kako radiš.“

Šan se nasmejala i obrisala ruke o šorts. Uspela je da zasadi sve jagode koje joj je majka dala. „Ne, ne, rado ću predahnuti. Ja sam Šan Bišop.“

„Zdravo još jednom, Šan.“ Fiona je mahnula teglom. „Uzmi ovo.“ Pružila je Šan bocu i cveće preko zida pa prišla kapiji i ušla. „Oh! Imaš dečkića! Divno! Mnogo volim dečake!“

Rori, koji je lopaticom iskopavao zemlju koju mu je majka omekšala, podigao je glavu i ispod plavih šiški ispitivački pogledao Fionu.

„Radiš ozbiljan posao, zar ne? Hoćeš li zasaditi nešto?“, pitala ga je Fiona Mačam dok je vadila teglu džema iz džepa široke lanene jakne.

„Hoću“, odvratio je Rori ozbiljno.

„Želimo da uzgajamo svoje povrće pošto smo na selu“, objasnila je Šan. „Rori je dobio tu aleju, a ja ću napraviti veću u zadnjem dvorištu. Zasadili smo jagode i salata je sledeća. Rori, hoćeš li da predahneš i popiješ nešto? Ili ćeš nastaviti da radiš dok spremim čaj?“

„Radiću dok spremiš čaj“, odgovorio je i nastavio da kopa, ne obazirući se na njih.

Šan zna da joj je sin stidljiv i da će im se verovatno pridružiti kad se seti kutije čokoladnog keksa koju mu je baka ostavila. „Hoćeš li čaj?“, pitala je gošću. „Prosto sam pretpostavila da hoćeš...“

„O, da, čaj bi mi prijao. Ako ti nije teško.“

Šan je pretpostavila da ova žena, stara pedesetak godina, nije od onih što bi joj zamerile ako joj kuća nije savršeno uredna ili nema vino. Originalno i sa stilom je aranžirala cveće – nesumnjivo ga je ubrala u svojoj bašti umesto da kupi uobičajeni buket. Fiona već počinje da joj se sviđa.

Povela ju je u kuću. Delovala je mračno posle jarke junske sunčeve svetlosti i zaudarala na vlagu. Ali kao što je njena majka istakla, stanarina je veoma niska, ima veliku baštu, a vlasnica živi u Francuskoj i rekla je da joj neće smetati ako Šan bude morala nešto da menja pod uslovom da nije preterano. Stavila je cveće na sto i sve je odmah izgledalo lepše.

„Izvini zbog krša“, rekla je Šan i sklonila poluraspakovanu kutiju s posuđem sa stolice. „Nije mi se ostajalo unutra

po ovako lepom vremenu. Sedi, molim te. Hvala na cveću, sad kuća više liči na dom.“

Njena gošća je spustila teglu džema na sto, izvukla slobodnu stolicu i sela. „Pa bila bi šteta da protračiš ove sunčane dane na raspakivanje pošto bi leto moglo da nam se svede samo na njih.“ Zastala je. „Donela sam cveće u tegli da ne bi morala da tražiš vazuu. Mnogo me nervira kad mi neko dođe na večeru i donese cveće, što znači da moram da zapostavim druge goste, spremanje večere i pića kako bih tražila vazuu. Ostala sam bez muža“, dodala je, „pa moram sama sve da radim.“

„I ja sam samohrana majka.“ Ta rečenica nije baš pravi ispit, ali Šan je za četiri godine, koliko Rori ima, otkrila da se na te reči uglavnom lecnu oni s kojima se ionako ne bi sprijateljila.

„Prošla sam i kroz to. Sinovi su mi bili mali kad im je otac umro. Nije bilo lako.“

Šan se osmehnula u poluosvetljenoj trpezariji koja ujedno služi kao hodnik. Čini joj se da je već stekla novu prijateljicu.

„Pristaviću čajnik. Koji čaj piješ?“

„Neverovatno mi je da si toliko uredna da već imaš izbor čajeva“, odgovorila je Fiona, sedeći na ivici stolice kao da je spremna da svakog časa skoči i pomogne.

Šan se osmehnula. „Majka mi je pravila društvo nekoliko dana. Ja pijem zidarski čaj*, a ona erl grej. To je jedini izbor osim ako nećeš čaj bez kofeina.“

„Zidarski mi odgovara.“

„Imam i keks. Majka mi je donela veliku kutiju. Odmah se vraćam“, reče Šan i pođe prema kuhinji.

„Zaista mislim da bi Luella trebalo da sruši taj zid i od ove sobe napravi veliku kuhinju s trpezarijom!“, povika Fiona. „Zašto joj to ne predložiš?“

* *Builder's tea* je jak, jeftin čaj koji najčešće piju građevinci. (Prim. prev.)

„Misliš na gospođu Halpern? Veoma je predusretljiva i rekla je da mogu prepravljati šta hoću osim ako nije nešto suludo. Ali mislim da bi rušenje nosećeg zida smatrala sulu-dim“, odgovori Šan.

Više nije sama u uskoj kuhinji s visećim elementima na dva naspramna zida. Pridružila joj se gošća koja očigledno nije od onih što sede dok ih neko služi.

„Vidi tu vlagu na podu!“, uzviknu Fiona. „Odvratno. Mada bi možda samo trebalo očistiti slivnik. Hoćeš li da pošaljem nekoga da pogleda?“

„Verovatno ću se snaći ako je samo do slivnika“, odgovori Šan. „Ali bila bih zahvalna ako bi mi preporučila pouzdanog majstora za slučaj da se ne izborim sama.“ Šan voli da bude što samostalnija, ali zna da postoje zadaci s kojima se ne može snaći. A otkad se preselila, tata više nije iza ugla da joj pritekne u pomoć.

„Pa, samo mi kaži ako ti nešto zatreba. Toliko dugo živim ovde – još od prepotopskog doba – da poznajem manje-više svakog. Zdravo, Rori“, pozdravila ga je kad se pojavio na vratima.

„Možeš li da poneseš keks?“ Šan je pružila kutiju sinu. „Odnesi to u zadnje dvorište.“ Okrenula se prema Fioni. „Tamo su sto i stolice. Ja ću skuvati čaj.“

„Odlična ideja. Rori i ja ćemo se lepo smestiti i procaskati. Ja sam Fiona“, predstavila se dečaku.

„Zar nećeš da te zove gospođa Mačam?“, pitala je Šan.

„Ne“, odgovorila je odlučno. „Radije bih da me zove Fiona.“ Osmehnula se, verovatno da ublaži nepopustljivost.

„Možeš li da poneseš mleko?“, zamolila ju je Šan.

„Ma samo ga sipaj u šolje. Onda ću moći da budem aljkava, kao i uvek, kad ti i Rori dođete kod mene.“

Šan se osmehnula i stavila kesice čaja u šolje. Zamislila je kako će se njena majka oduševiti kad joj ispriča za Fionu. Ona će je doživeti kao mudru stariju prijateljicu i moguću bebisiterku, da ne govorimo o tome što živi u divnoj kući te će možda naručiti nešto od njene ćerke. I Ričard će biti zadovoljan. Iako joj je on predložio da se preseli baš u to selo, kako bi pomagao njoj i Roriju, biće mu drago što su susedi srdačni.

Iznela je šolje i videla da su Fiona Mačam i Rori u drugom kraju dvorišta. Šan je sela na stolicu i otpila gutljaj čaja, gledajući ih zajedno. Drago joj je što je Rori druželjubiv umesto da se stidi. Malo se brinula što ga je odvojila od svega na šta je navikao u velikom gradu i dovela ga u unutrašnjost iako je, kao što je Ričard istakao, reč o selu a ne nekoj nedodžiji. Ima školu, pab, crkvu, dve prodavnice i poštu. „Pravi velegrad“, podrugnuo se njen otac. Za razliku od svoje žene, on se nije oduševio što im ćerka i jedini unuk odlaze, iako su imali dobre razloge za selidbu. „Čaj je na stolu!“, viknula je. „I keks!“

Rori se okrenuo i potrčao dvorištem koje će jednog dana biti travnjak – naravno ako Šan ostane toliko i vlasnica nema ništa protiv toga, pomislila je čežljivo. Fiona ga je pratila.

„Da li bih mogla da nabere malo onih divnih krasuljica?“, pitala je Fiona kad je prišla stolu. „Sutra ću praviti cvetni aranžman u crkvi i veliki buket krasuljica izgledao bi predivno!“

„Naravno. Uzmi šta god hoćeš.“

„Hvala. Možeš da ideš sa mnom i pomogneš ako hoćeš. Moja partnerka nije tu pa moram sama sve da postavim. I Rori može da pomogne.“ Zastala je. „Naravno ukoliko nisi zauzeta ili ti moral brani da ideš u crkvu.“

Šan se nasmejala. „Ne, rado ću pomoći. Mada ne idem u crkvu...“

„To je u redu, samo mi pomoz da namestim cveće.“ Fiona je otpila gutljaj čaja. „A za nagradu ću te upoznati sa poznatim mladim mamama. Ima ih bar tri koje prilično dobro znam. Hoće li Rori krenuti u školu ove godine?“*

Šan klimnu glavom. „U septembru. U stvari, krenuo je prošle godine u Londonu, ali ispalo je veoma loše. Pošto je rođen usred leta, imao je samo četiri godine, a škola je bila veoma velika. Ni njegova učiteljica nije bila mnogo fina.“

„Strašno! Ne mogu da zamislim ništa gore od toga. Siroti Rori. Sirota ti.“

Šan se osmehnula. „Drago mi je što ne misliš da sam preterano zaštitnički nastrojena. Odselila sam se iz Londona delom i zbog škole. Sama sam podučavala Rorija kad sam konačno digla ruke od toga da ga teram u školu, ali ovde će početi iznova.“

„Ovde je škola odlična. Godinama sam radila u njoj. Uverena sam da će mu tamo biti dobro.“

„I ja. Londonske škole su još strašnije kad se pređe u više razrede.“

Fiona klimnu glavom. „A verovatno ne želiš da ga šalješ u internat. I nemoj. Ja sam poslala svoje sinove – to se očekivalo od mene – i srce samo što mi nije puklo.“ Namrštila se. „Mada mi možda ne bi toliko teško palo da mi u to vreme prvi muž nije umro.“ Popila je još malo čaja. „A koji je drugi razlog za selidbu?“

* U Engleskoj je prosvetni sistem podeljen na osnovnu školu (od četvrte do jedanaeste godine), srednju školu (od jedanaeste do osamnaeste) i visoku školu. Deca moraju poći u školu najkasnije s pet godina. (Prim. prev.)

Šan je odmahнула rukom. Uglavnom ne govori o svom životu, ali ne smeta joj da se otvori pred Fionom. „Ima više razloga. Želim seoski život, da uzgajam povrće i budem samostalnija. Jedan prijatelj mi je predložio da dođem ovamo i našao mi je ovu kuću. Njegova sestra – koju Rori poznaje i voli – otvoriće vrtić ovde tako da ću moći da radim za vreme letnjeg raspusta, što mi je zaista neophodno.“ Načas je počutala. „A ne mogu doveka da živim blizu roditelja iako su mi mnogo pomagali oko podizanja deteta.“

„Zašto?“ Fiona se zamislila. „Uskoro će jedan moj sin doći da živi sa mnom.“

„O, ne, to je u redu!“, uveri je Šan brzo iako nema predstavu kakav odnos Fiona ima sa sinom. „London mi nije odgovarao kao mesto za život i nisam mogla ostati samo zato što su moji roditelji stanovali u blizini. Ne bi bilo pošteno da očekujem da dođu kad god imam mnogo posla. Oni imaju svoj život.“

„I kako su prihvatili vest o tvojoj selidbi?“

„Naravno, nisu bili presrećni, ali pomirili su se kad mi je Ričard, to je taj prijatelj, pronašao ovu kuću.“ Počela je da nabraja prednosti svog novog doma. „U selu je pa se neću mnogo osamiti. Može se peške otići do odlične škole. Mogu stići vozom u London za samo sat vremena, a ni stanica nije daleko. Ima ogromnu baštu te mogu da uzgajam povrće i stanarina je izuzetno povoljna.“

„Pošto je kuhinja skućena i puna vlage“, istakla je Fiona.

Šan se nasmejala. „Mogu to da podnesem, a možda i da sredim.“

I Fiona se nasmejala. „Ne može se reći da Luella vodi mnogo računa o kući, ali veoma je fina.“

„Zvučala je fino preko telefona dok smo se dogovarale.“

„Nije joj zaista potreban novac od kirije i verovatno će na kraju prodati kuću, ali htela je da zadrži uporište u Engleskoj iako živi u Francuskoj.“

„Sklopile smo ugovor na tri meseca i verovatno ćemo ga produžiti“, reče Šan, odjednom uznemirena zbog izjave o prodaji kuće. Možda ima vlage, ali savršena je za nju i Rorija.

„Uverena sam da možeš ostati mnogo duže ako želiš“, kaza Fiona, shvativši da ju je zabrinula. „Kad mi je poslednji put poslala mejl, rekla je kako ne namerava da se vraća u zemlju u kojoj se pije čaj umesto vina. Nedostajala mi je kad je otišla u Francusku. Bila mi je najbolja prijateljica ovde.“ Uzela je čokoladnu štanglicu. „Obožavam čokoladne štanglice. Ima nešto u njima, zar ne? Ništa drugo nema takav ukus.“

Šan se složila. „Hoćeš li još jednu? Izgleda da moram uneti kutiju da se ne istope. Rori, hoćeš li ti još jedan keks?“

Rori je uzeo keks pa se naslonio na njenu stolicu, igrajući se kamiončićem koji je našao pod stolom. Šan je odnela kutiju u kuhinju.

„I kakvi su ti planovi?“, pitala je Fiona kad se Šan vratila s mokrom krpom kako bi Fiona obrisala prste, a Rori i prste i lice. „Ili ih još nemaš?“

„O, imam planove. Prvo želim da se posvetim bašti. Nisam nikad uzgajala povrće, ali jedva čekam da se okušam. Za početak samo biljke koje brzo rastu, a krompir i ostalo kasnije. A potreban mi je i prostor u kome ću raditi. Nadam se da ću iznajmiti nešto.“ Nije spomenula mogućnost da se skrasi s Ričardom. Nije sigurna treba li to da radi, mada joj ta zamisao nekad izgleda primamljivo. On joj je drag prijatelj i svakako je „prilika“, kako bi njen otac rekao.

„Kakav posao? Mislim, tražiš li avionski hangar ili potkrovlje?“

„Nešto između, ali pre hangar nego potkrovlje. Oslikavam i prepravljam nameštaj.“

„Stvarno?“

„Mogu ti pokazati fotografije ako te zanima.“

„O, pokaži mi! Baš bih volela da vidim. Rori, hoćeš li da me odvedeš u drugi deo bašte dok ti mama pronade fotografije? Ono tamo liči na kućicu.“

„Važi“, odgovorio je Rori pošto je načas razmislio. Ustao je i udaljili su se.

Šan je brzo našla albume s fotografijama pa sačekala da se Fiona i Rori vrate – zaokupili su se nečim u dnu bašte što podseća na ostatke venjaka. Nije imala vremena da sama vidi šta je. Zadovoljna je što je tako brzo upoznala nekoga – malo je brinula da će ona i Rori biti previše upućeni jedno na drugo i na Ričarda ako ne budu imali s kim da pričaju. Možda će upoznati neke mame u vrtiću, a možda i neće. Fiona se dobro ponaša s Rorijem, srdačna je ali ne previše zaštitnički nastrojena. Uzdahnula je. Ričard je pomalo brine. On joj je veoma drag, ali ne voli ga, bar ne onako kako on nju voli. Iako Ričard to prihvata, očigledno se nada kako će ga s vremenom zavoleti kao nešto više od prijatelja. I Šan se tome nada, donekle. On je savršen iz više razloga. Ali ne može se udati za muškarca koga ne voli, čak ni zbog materijalne sigurnosti, za kojom žudi.

Rori ju je spazio i potrčao prema njoj, Fiona ga je sporije pratila. „Ovo je moje!“, rekao je i pokazao fotografiju komode s oslikanim zmajevima, dvorcima i morskim pejzažima.

Fiona se zagledala u sliku. „Čarobno je! Kakva divna slika! Kako ti je to palo na pamet?“

„Pa Rori je tad bio opsednut zmajevima, i još je. Moja majka je gotovo badava kupila tu komodu na aukciji – ona je

zavisna od aukcija – a pošto je morala da se dotera, odlučila sam da uradim još nešto osim da je išmirglam i prelakiram belim.“ Zakikotala se. „Završila sam primenjenu umetnost. Htela sam da radim u struci, ali od kuće. Ovo je savršeno, to jest biće savršeno kad razvijem posao.“

Fiona je okretala strane. „Ali nije sve tvoje, mislim, nije tvoj nameštaj?“

„Nije. Kad su moji prijatelji videli komodu, počeli su da mi daju komade nameštaja da ih oslikavam. Sad imam veb-sajt i povremene porudžbine, ali potreban mi je prostor za oslikavanje većih komada. Ne radim samo dečji nameštaj.“

„Pa kakav ti prostor treba?“

„Misliš li da znaš neko mesto? Potrebno mi je nešto slično štali. Neke boje su otrovne pa mi je potrebno mnogo svežeg vazduha.“

„Možda zaista znam takvo mesto – moju štalu, koja je odmah pored moje kuće, ali je dupke puna.“

„Pa, ako hoćeš da je iznajmiš, mogu ti pomoći da je raskrčiš.“

„Bilo bi vredno toga, čak i bez kirije. Godinama nameram to da uradim, ali nikako da se odvažim.“

„Meni zvuči zabavno.“

„Možda bi i meni zvučalo zabavno da ne moram da odlučujem šta ću sa svim onim stvarima. Ali biće mi mnogo lakše ako hoćeš da mi pomogneš.“

Fiona kao da se kolebala. Šan nije htela da se predomisli u vezi sa štalom te je oduševljeno zaklimala glavom. „Drage volje. Ne samo da će biti zabavno nego ću možda kupiti neke stvari za oslikavanje. Šteta je kupovati novo kad postoji sasvim dobar nameštaj koji samo izgleda grozno – dok ga se ne domognem, naravno!“

„Lično ne verujem da se grozan nameštaj može opisati kao sasvim dobar“, odgovorila je Fiona zajedljivo i vratila joj album.

Šan prasnu u smeh. „To bi i moja majka rekla.“

„Nadam se da time ne misliš ništa loše!“

„O, nipošto. Moja majka i ja se odlično provodimo zajedno.“

„Pa sad mi je lakše.“ Potapšala je Šan po ruci i ustala. „Trebalo bi da pođem. Hoćeš li mi stvarno pomoći sa cvećem?“

„Naravno.“

„Onda ću svratiti oko dva da naberemo krasuljice i aranžiramo ih. Nadam se da Rori tad ne spava?“

„Više ne spavam po podne“, odgovorio je Rori. „Veliki sam za to.“

„Ja stalno spavam po podne, a mnogo sam starija od tebe“, kazala je Fiona. „Ali nemojmo se raspravljati zbog toga. Vidimo se sutra.“

Kad je ispratila gošću i još jednom joj zahvalila na poklonima zbog kojih joj kuća izgleda toplije, Šan je pozvala majku. Oduševiče se što je već stekla novu prijateljicu. I Šan je oduševljena.

„Fona je stigla“, rekao je Rori sledećeg poslepodneva pošto je kroz prozorče pogledao ko stoji na stepeniku pred kućom.

„Dobro je.“ Šan je otvorila vrata. „Zdravo! Prođi ovuda u baštu. Odmah ćemo da naberemo cveće.“

Fiona je nosila kofu u koju je stavila par baštovanskih makaza i nešto što liči na staru zavesu. „Zdravo. Ćao, Rori! Hoćeš li nam pomoći da namestimo cveće u crkvi? Ima igračkaka tamo ako ti bude dosadno.“

Dve žene isekle su gomilu krasuljica. Napunile su Fioninu kofu kao i još jednu koju su našle u šupi, pa pošle u crkvu.

„Je l' mogu ja da nosim kofu?“, pitao je Rori, želeći da učestvuje. Oneraspoložio se što nije mogao da pomogne u branju cveća; Fiona je rekla da su makaze preopasne te da ih samo odrasli mogu koristiti dok je njegova majka mislila da čupanjem krasuljica ne postiže ništa. Dosađivao se dok ih je gledao.

Šan je razmislila. Kofa je teška, ali ne želi da se raspravlja pred Fionom. Rori je divno dete, ali ume strahovito da se uvredi ako mu neko kaže da je premlad ili premali za neki zadatak, a već se malo nadurio što nije pomagao u sečenju cveća. „Možeš“, odgovorila je nehajno, nadajući se da će uskoro odustati od nošenja.

„Meni bi pomoć dobro došla“, umešala se Fiona. „Tvoja mama može da nosi tu kofu, ali nisam sigurna mogu li sama da se izborim s ovom. Bila bih ti mnogo zahvalna ako bi mi pomogao.“

Polaskan što mu je tražila pomoć, Rori je prihvatio ručku.

„Prilično je teška sa svim tim cvećem, zar ne?“, upita Fiona.

„Nije teška“, odgovori Rori.

„Možda tebi nije!“, odvrati Fiona. „Ali ti si jak momak.“

Šan je malo zaostala iza sina i nove drugarice. Drago joj je što se tako lepo slažu. Fiona ume s njim. Mislila je da će Roriju nedostajati njeni roditelji pošto je navikao na društvo odraslih. Zaključala je kuću i gurnula ključ u džep farmerki. Fiona i Rori su zapevali dok su išli prilazom prema crkvi.

Crkva je hladna i mračna. Rori se malo uplašio dok Fiona nije upalila svetlo, časkajući kao da je na nekom poznatom i prijatnom mestu. Prošlo je nekoliko trenutaka dok se Šan nije odvažila da govori glasnije od šapata. Rori je uzeo igračke, među kojima je bila i jedna vozna kompozicija, a njegova

majka je sklanjala uvelo cveće sa stalka i skupljala suvo lišće koje Fiona nije uspjela da pokupi raširenom starom zavesom.

Malo kasnije je pomagala Fioni da aranžira cvetove i lišće kao da je to oduvek radila. Ima nečeg lepog u nameštanju cveća, pogotovo u tihoj staroj zgradi. „Mora da izgleda lepo samo iz zadnjeg dela crkve. Većina sedi pozadi“, objasnila je Fiona i odmakla se da ispitivački odmeri postavku.

„Lepo izgleda i odavde!“

„Hvala! Nadam se da ćeš kasnije doći na čaj“, rekla je Fiona. „Napravila sam tortu i pozvala Džodi i Anabelu. Anabela je Rorijeva vršnjakinja, a Džodi će ti se dopasti.“

„To je veoma lepo. Voleli bismo da ih upoznamo i obožavamo torte. Pogotovo domaće.“

„I ja. Stalno govorim sebi kako se ne isplati ugojiti se zbog kupovnih torti, ali nisam sigurna da li zaista verujem u to.“

„Nisi morala da praviš tortu samo zbog nas. Nemamo ništa ni protiv kupovne!“

Fiona se nasmejala. „U stvari hoću da te zamolim za malu uslugu pa sam prvo htela da te odobrovoljim.“

I Šan se nasmejala i ponadala da se neće obavezati na nešto što joj se ne dopada. „Važi, ako misliš da možemo pomoći.“

„Ne moraš mnogo toga da radiš, ali ne mogu pitati nekoga kao što je Džodi.“ Ujela se za usnu i blago namrštila dok je doterivala cvetnu postavku. „Malkice je otkaćeno i ne želim da pitam nekoga koga dobro poznajem.“ Fiona se odmakla od piramide vazdušastog belila i zelenila, koje je Šan podsećalo na prugu zvezdane svetlosti. „Izgleda li ti dobro? Ljudi uvek govore da su moji aranžmani 'čudni' a nikad ne znam je li to kompliment ili nije. Zasad niko nije napravio ništa slično, ali sećam se da mi je majka govorila kako je Konstans Spraj posle rata imala veliki vrč s krasuljicama u izlogu svoje cvećare u Londonu. Uvek sam to htela da napravim.“

„Meni izgleda neverovatno. Zaista jednostavno. Jeste neobično, ali divno izgleda.“

„Važno je da izgleda dobro iz zadnjeg dela crkve“, ponovila je Fiona i pošla u tom pravcu.

Kad je Fiona bila zadovoljna aranžmanom, raščistile su, sklonile voznu kompoziciju i krenule prema njenoj kući. Već su bile blizu kad je Šan pitala: „A kako bi bilo da mi sad kažeš šta je to malkice otkačeno? Umirem od znatiželje.“

„Pa ne smemo dozvoliti da umreš mada bih radije gurnula glavu u pesak. A ni reč pred Džodi. Vlasnica tvoje kuće je kriva za sve. Ona me je nagovorila na to.“

„Na šta?“

„Na upoznavanje preko interneta“, odgovorila je Fiona. „Eto, rekla sam. Vidi, evo Džodi.“

Drugo poglavlje

Narandžasti mini-kombi se zaustavio i parkirao pred kućom. Vrata su se otvorila i izašla je mlada žena u šortsu i majici na pruge. Preplanula je, pegava i veoma mišićava. Podsetila je Šan na teniserku.

„Ćao, Fiona! Baš lepo od tebe što si nas pozvala. Samo da izvadim Anabelu.“ Otvorila je zadnja vrata i počela da petlja s pojasom. Dok su Fiona, Šon i Rori stigli do njih, jedna devojčica je stajala na pločniku i mrštila se ispod crnih obrva.

Bosa je, duga talasasta crna kosa pada joj niz leđa, a na sebi ima ružičaste bermude i majicu iste boje. Šan je pomislila kako je devojčica prelepa, nalik ciganskoj kraljici.

Džodi joj je pružila ruku. „Ti mora da si Šan. Ja sam Džodi, a ova princezica je Anabela.“ Džodi je pogledala Rorija pa dodala: „Ne brini, bolje se slaže s dečacima nego s devojčicama. Ima dva starija brata i ne voli ništa za devojčice osim ružičaste boje.“

Rori je podigao pogled prema Džodi i osmehnuo se zbog njene srdačnosti i opuštenog stava.

„Fiona ima voz“, javila se Anabela, ponosna što zna nešto što on ne zna.

„Zašto vas dvoje ne biste ušli i potražili voz?“, predložila je Fiona. „Kapija je otvorena, možete ući.“

Ponosno se šepureći, Anabela je povelala voljnog Rorija u baštu.

„Tako mala, a već lomi srca“, rekla je Fiona kad su odrasli nešto sporije pošli za decom.

„Nemoj to da govoriš!“, pobunila se Džodi. „Zadaje mi dovoljno muka kad dečacima dođu drugovi da prespavaju. Mnogo ih muči.“ Skrušeno je pogledala Šan. „Moraš mi reći ako je prenaporna za Rorija. I morate uskoro doći kod nas. Živimo u neredu, ali kuća je velika i deca često ostaju da prespavaju.“

Šan se osmehnula, veoma zahvalna Fioni što poznaje ženu koja zvuči tako zabavno i što ju je upoznala s njom. „Zvuči božanstveno. Mi živimo u prilično maloj kući, ali ipak volimo da ponekad neko prespava kod nas.“

Prošle su kroz veliku kapiju u dvorište što vodi do otvorene štale koju su zauzeli Rori i ciganska kraljica, ali Šan nije mogla da izbaciti iz glave ono što joj je Fiona poverila.

Fiona je očigledno stub društva. Pored toga što aranžira cveće u crkvi, verovatno je predsednica Ženskog kluba. Šašava je sama pomisao da ona upoznaje muškarce preko interneta! Ali zabavna. Dok je ulazila u kuću iz majčinih snova, Šan je priznala da je ta ideja svakako zabavna.

Kuhinja je ogromna. Veliki šporet s više rerni nalazi se na jednom kraju, a sto na drugom. Radna površina i više kredenaca, komoda i radni sto zauzimaju ostatak prostora. Veliki tanjiri i vrčevi od majolike stoje na visokoj polici iznad prozora koji gleda u ljupku baštu. Ili je stručnjak uredio kuhinju ili je posredi čudesna slučajnost, ali ishod je divan.

„Ovo je prelepo!“, reče Šan. „Kakva savršena prostorija!“

„Dopada ti se? Meni se nekad čini da je sva u kršu, ali pripadne mi muka pri pomisli da je sredim. Sedite dok pristavim čaj.“

Džodi i Šan sede su za stolom kad su Anabela i Rori ušli. Anabela je očigledno htela da traži piće, ali primetila je majčin pogled pa se uzdržala.

Fiona izgleda ume da čita decu jer je pitala: „Hoćete li vas dvoje da popijete nešto? Sok od jabuke? Anabela, hoćeš li da pokažeš Roriju kako radi ledomat?“

„Kakav neverovatan frižider“, primetila je Šan dok je gledala kako Anabela i Rori pune dve čaše ledom.

„Besmislen je jer sam uglavnom sama. Sinovi su mi ga poklonili za Božić kako bih uvek imala dovoljno leda za džin-tonik. Nije da ga pijem na litre, ali volim mnogo leda.“

„Mislim da je to sjajan poklon. Mnogo bolje od nove pegle ili tako nečega“, rekla je Džodi kad je Fiona deci sipala sok od jabuke i dala im slamke.

„Da, oni su dobri momci. Jedan nije bio tu čitavu večnost i vraća se ovamo da piše knjigu. Drugi živi u Kanadi.“ Otvorila je kredenac i izvadila limenu kutiju. „Bar Angus namerava da napiše knjigu. Nisam sigurna da ga mogu zamisliti kako to radi, on je uvek bio čovek od akcije, da ne spominjem da je malo disleksičan.“

„Pa zašto onda piše?“, upita Džodi.

Fiona je slegnula ramenima pa uzela tanjir sa stalka za sušenje sudova i otvorila kutiju. „Mislim da ne zna šta drugo da radi. Ne kažem da je lako napisati knjigu, naravno – pomislite samo na te silne napaćene duše. Iako je kuća velika, biće mi veoma čudno da je ponovo delim s nekim. Zato i hoću da raščistim štalu – kako bih je preuredila za stanovanje ako otkrije da ne može živeti s majkom pošto je odrastao. Ne može se reći da sam preterano uredna.“

„Ni ja“, složila se Džodi.

„Ni ja nisam mnogo uredna, ali volim da sređujem tuđ nered“, javila se Šan. „To je mnogo lakše od sređivanja sopstvenog.“

Fiona je stavila tortu na tanjir i spustila ga na sto pa se okrenula prema deci koja su glasno srkala na slamke. „Hoćete li tortu sad ili kasnije? Još soka? Ili hoćete da se igrate vozom?“

Anabela je pogledala Rorija. „Je l' možemo da jedemo tortu kod voza?“

„O, mislim da možete. Mame, slažete li se s tim?“

„Svakako će biti manji svinjac ako jedu napolju“, istakla je Džodi.

„Sme li Rori da jede slatkiše?“ Fiona je pogledala Šan pošto je očigledno znala Džodin stav.

„Slatkiši su u redu ako se umereno jedu“, odgovorila je Šan, „a predlog da jedu napolju je sjajan.“

Anabela i Rori su radosno otrčali, stežući svako svoje parče čokoladne torte u salveti.

„O, blažen mir!“, uzdahnula je Džodi i zavalila se u stolici.

„Pristaviću čaj“, rekla je Fiona.

„Torta je izvrsna!“, uzviknula je Šan, pokupivši mrvice koje su ispale deci usled uzbuđenja.

„Uzmi parče kô čovek!“ Fiona joj je dodala nož i tri tanjirića. „Ne želim da mi torta dugo stoji u kući.“

„Daćemo sve od sebe da pomognemo“, odgovorila je Džodi osmehnuvši se.

Džodi je ustala pošto je pojela parče torte i popila dve šolje čaja. „Mojim dečacima se uskoro završava čas plivanja. Bilo bi bolje da krenem po njih ako uspem da odvučem Anabelu.“ Pogledala je Šan. „Izgleda da se veoma lepo slaže s Rorijem. Niko se nije rasplakao ili zakukao da se dosađuje. To je sjajno!“

„Jeste. Divno je što je Rori tako brzo našao drugaricu“, odgovorila je Šan s iskrenim olakšanjem.

„Morate da svratite kod nas...“

Izašle su u baštu gde su se deca igrala drvenom voznom kompozicijom dovoljno velikom da sede na vagonima. Džodi je konačno privolela Anabelu da pođe, obećavši da će kupiti krompiriće kad pokupe dečake. „Uvek izgladne posle plivanja, a ako im padne nivo šećera u krvi, pretvaraju se u životinje... pa, još više se ponašaju kao životinje...“

Šan je pogledala Rorija i zapitala se treba li i oni da pođu kad je Fiona predložila: „Kad si već tu, Šan, dođi da pogledaš štalu.“

Štala je prepuna nameštaja – Fiona nije preterivala. Dok ju je Šan pratila između ormana, stolova, kredenaca i prevrnutih stolova, shvatila je da bi bila savršen radni prostor – naravno, kad ne bi bila toliko krcata.

„Čiji je to nameštaj?“, pitala je Fionu.

„Ima više vlasnika. Većinu bi trebalo baciti, ali ima nekoliko porodičnih komada koje bi momci trebalo da pogledaju, možda će hteti da ih zadrže. Nešto pripada mom bivšem, drugom mužu. To je sve za bacanje. Moram da raščistim ovo mesto.“ Fiona se namrštila. „Ne bi trebalo da držim sve to.“

„Potreban ti je stručnjak za sređivanje života koji će te posavetovati u vezi sa svakom prevelikom komodom i uveriti te da si raskrstila s njom.“

Fiona se osmehnula, ali Šan je naslutila da je pogodila i zrnce istine.

„Mogla bih da ti pomognem“, nastavila je. Nije htela da zvuči koristoljubivo, ali štala bi bila savršen radni prostor. „Iz čiste koristi, naravno. Možda bih mogla da oslikam neke komade, a svakako bih volela da radim u štali.“

„Ali“, rekla je Fiona obazrivo, „kao što sam već rekla, možda će Angus hteti da je preuredi u stambeni prostor ako otkrije da ne može živeti u istoj kući sa mnom.“

Šan je potisnula neočekivanu žaoku ogorčenosti prema odsutnom Angusu. On je Fionin sin: naravno da on ima pravo prvenstva. „U redu je. Ipak ću ti pomoći“, odgovorila je velikodušno.

„Hoćeš li?“

„Naravno.“

„Prilično sam raskrčila kuću. Izdvojila sam gomile i gomile knjiga, zapravo čitavu biblioteku. Mada nisam ni prismrdela tavanu.“ Fiona je uzdahnula. „Ne želim da se selim, uopšte to ne želim, ali sama sam u ovoj velikoj kući a, koliko god volim da imam prostora, ne mogu a da ne pomislim kako bi dečaci možda sad hteli nešto kapitala umesto da čekaju da otegnem papke. Mada Raselu dobro ide u Montrealu.“

„Oh.“ Fiona izgleda kao neko ko će otegnuti papke koliko i Šan.

„Pronašla sam jednu prodavnicu koja bi uzela veći deo knjiga. Polovne knjige – ili pre ’antikvarne’ – danas se uglavnom prodaju na internetu. A vlasnik te prodavnice ih prodaje. Uskoro ću mu odneti izbor.“

Šan je nešto spazila. „Vidi, komplet od tri stočića.“

„Mrzim komplete od tri stočića“, uzviknula je Fiona. „Znam da su korisni, ali prosto ih mrzim.“

„A šta misliš da ih oslikam, možda svaki s drugačijim cvećem, pa da ih staviš u različite sobe?“

Fiona se nasmejala. „Važi. Moj bivši muž bi poludeo pri pomisli da neko slika cveće po stočićima njegove pokojne tetke. Ali pošto ih je ostavio ovde i nije pokazao želju da ih uzme natrag, ne zanima nas njegovo mišljenje!“

Šan je već dobila ideju. „Ne mnogo cveća, naravno, a prelakirala bih ih pre slikanja. Šta misliš o boji svetle gline? Ona bi divno istakla cveće.“

Fionu je razgalilo oduševljenje mlađe žene zbog kompleta stočića. „Samo uradi šta misliš da je najbolje. Ako mi se ne bude svidelo, daću ih jednoj drugarici da ih proda. Ona ima prodavnicu u Feršamu. Znaš one radnjice gde prodaju svašta što ti nije zaista potrebno ali ne možeš odoleti da ne kupiš.“ Naborala je čelo. „Izvini, nije trebalo da ispadne tako. I ja sam svašta tamo kupovala. Ona bi ti bila dobra veza. Moram vas spojiti. Zove se Margaret Tomlin, a radnju je nazvala *Eklektika* ili tako nešto. Trebalo bi da izvidiš kad ti se pruži prilika.“ Fiona je začutala pa nastavila pre nego što je Šan stigla da progovori. „Hej, imam ideju. Nameravala sam da priredim večeru. Pozvaću Margaret i upoznati vas. Ionako sam htela da ti priredim pravu dobrodošlicu u selo i večera je pravi način. Odmah ću prionuti na pripreme.“

„Odgovarao bi mi maloprodajni objekat“, rekla je Šan obazrivo, kolebljiva u vezi s večerom. Nije sigurna je li spremna da se odmah uključi u seoski život iako joj je drago što je upoznala Džodi. Ona više voli nezvanične susrete. Preskočila je jednu stolicu i uputila se prema uglu. „Pogledaj taj kredenac – savršen je za dečju sobu. Već ga vidim s tananim viticama bršljana duž ivica i nizom starinske dečje opreme na vrhu.“

„Zvuči lepo“, složila se Fiona gledajući kredenac sa zanimanjem. „To bih više volela. Taj kredenac je pripadao mojoj tetki.“

„Otkud to da imaš toliko nameštaja?“

„Jednostavno je. Kad god je neko umro ili prosto nisu znali šta da rade s nameštajem, svi su govorili 'Fiona živi u onoj kućerini i može da nam pričuva stvari'. Ali niko nije ništa uzeo natrag.“

„Izvanredno!“ , promrsila je Šan razgledajući more drangulija naslaganih od poda do plafona. Zaista zapanjujuća količina nameštaja. „A sad mi, molim te, skрати muke i pričaj mi o tom upoznavanju preko interneta!“

„Luela je kriva!“ , odvrtila je Fiona. „Prijavila me je na sajtu gde možeš da preporučiš prijatelje. Jeste mi tražila dozvolu, ali tek nakon što je to uradila.“ Odmahnula je glavom. „A presudilo je što je stavila fotografiju na kojoj sam lepo ispala. Uslikala me je kako se smejem i igram s njenim psom dok sam bila kod nje. Dobar imidž za zrelu ženu. Kad sam videla fotografiju, pomislila sam: što da ne?“

Šan je oklevala. „Ne bih te opisala kao zrelu ženu. Ne mislim da si nezrela, već da si kao moja majka, nosiš farmerke, super nakit i zabavna si. Zrela žena zvuči, pa, staro.“

„Koliko god smešno zvučalo, često se osećam kao osamnaestogodišnjakinja.“ Fiona se namrštila. „A ko zna šta bi Angus rekao kad bi znao za upoznavanje preko interneta.“

„Ali zar ne bi trebalo da mu je drago što si zadovoljna?“

„Da, ali moji dečaci misle da ne umem dobro da procenim muškarce. Svima je bilo strašno kad sam se udala za drugog muža.“

„Ali nećeš se udati, samo ćeš se zabavljati.“

„To je i Luela rekla“, odgovorila je Fiona dok je vodila Šan iz štale prema klupi u dvorištu. Rori se zadovoljno igrao vozovima.

„Dakle, potrebna ti je usluga? U vezi s upoznavanjem preko interneta?“

Fiona se nasmejala. „Iskreno govoreći, već si mi učinila uslugu što se nisi prenerazila.“

„Pa, izgleda da se u današnje vreme svi upoznaju preko interneta“, uverila ju je Šan, iako nije mogla da se seti nikoga ko je to radio. „Ali ima još nešto?“

Fiona je klimnula glavom. „Samo sitnica. Reč je o bezbednosti. Imam sastanak i hoću da neko zna gde sam, s kim sam i kad bi trebalo da se vratim.“

Iako su se juče upoznale, Šan je imala utisak da bi se Fiona snašla u svakoj prilici, koliko god opasna bila, ali nije to rekla. Rado će pomoći ženi koja je toliko srdačna prema njoj. „Naravno. Kuda ćete?“

„Idemo na sajam antikviteta. Spomenula sam da ih volim, a on je rekao kako se uskoro održava jedan i predložio da odemo zajedno. Pristala sam pošto nije daleko.“ Fiona je zastala. „Ne sećam se kad sam poslednji put izašla na sastanak s muškarcem.“

„To zvuči kao sjajan prvi sastanak.“ Šan se oduševljeno osmehnula. Mora da je kidanje živaca, ali je i uzbuđljivo. Načas se zapitala nedostaje li uzbuđenja u njenom životu. Jeste da je ispunjen i produktivan, ali ne može se reći da se događa išta od čega joj krv uzavri. A ova žena se ne plaši da pokuša nešto drugačije iako je vršnjakinja njene majke. Fiona ju je posramila.

„Nadam se da je tako. I neće ti smetati da ti pošaljem poruku ako mi je potreban spas? Naravno, do toga neće doći. Mogu samo da izađem i vratim se kući ako mi se ne sviđa. Ali kažu da je bolje biti siguran...“

„Naravno. Mada koliko dobro možete da se upoznate na sajmu antikviteta?“

„Dovoljno, rekla bih. Ali ima još nešto...“

„Reci.“ Šta god da je posredi, izgleda da uznemirava Fionu.

„Pa, postoji nešto što se ne može primetiti na sajtu za upoznavanje kao ni u mejlovima i telefonskim razgovorima niti se vidi na fotografijama...“

„Šta, hemija?“ Šan je shvatila šta hoće da kaže. Ona misli da je prava seksualna hemija moguća samo jednom u životu.

„Ne, mada si u pravu i u vezi s tim, naravno. Brine me nešto mnogo prizemnije.“ Zastala je. „Loš zadah. Jesi li primetila da mnogo starijih muškaraca ima taj problem?“

„Pa i nisam.“ Ponovo se zadivila Fioninim načinom razmišljanja. Neodoljivo je iskrena.

„Verovatno nisi prilazila mnogim čičama, ali to je zaista nezgodno. A ako ne postoji uljudan način da spomenem vodicu za usta i konac za zube u mejlu ili telefonskom razgovoru a da ne zvuči bezobrazno, neću znati dok se ne budem obavezala na popodnevno razgledanje antikviteta.“ Skrušeno se osmehnula. „A da popijemo još jednu šolju čaja?“